

Καλὸ κεφάλι καὶ καλὴν καρδιά.
 Τὸ Ῥιζικὸ ποῦ ἀκούει τὴν ἄσπτεία
 Πόκανε ὁ Ζεῦς εἰς τὰ χαρίσματά του,
 Τρέχει; πάει στὸ θεόσπητο τοῦ Δία
 «Ἐδοσες, λέει, τοῦ Κόσμου σου τοῦ κάτου
 «Μὲ μίας καλὴ καρδιά, καλὸ κεφάλι!
 «Μὰ γίνεται ἀλαλιά πουλιὸ μεγάλη;
 «Μὰ τώρα τῶν ἀνθρώπων τί τοὺς μένει
 «Γιὰ νὰ μοιάσουν κ' ἐκεῖνοι τοὺς Θεούς;
 «Νοήμονες ὁμοῦ κ' ἀγαπημένοι,
 «Δὲν θε νᾶχουμε χρεία τοὺς Οὐρανοῦς.
 «Καὶ γι' αὐτὴ σου τὴν τόση ἀνοησία
 «Θὰ κάνωμε οἱ Θεοὶ τώρα νηστεία!
 «Δὲ θε νὰ ξέρης βέβαια πόσο ἀξίζουμε
 «Τὰ δὺω ἐκεῖὰ δοσμένα ὁμοῦ μὲ μία.
 «Ἐκεῖνα τοὺς θνητοὺς ἰσοθεΐζουμε
 «Ἄλλ' ἐγὼ τσοῦ σικόνω ἀπ' τὴν ἀξία
 Διορίζοντας ἀπὸ ἓνα στὸν καθένα,
 Καὶ σπανίως, ἂν ποτέ, ζευγαρωμένα.

1884.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΘΗΡΕΥΤΗΣ ΝΕΟΣΣΩΝ.

Πέρα ὡς πέρα στ' ἀκρογιαλί,
 πέρα ὡς πέρα στὴ βραχιά,
 τὴν ἄγρια καὶ τὴν τραχειά,
 ἀκούεται βοὴ μεγάλη.

Σηκόνεται σὰν τὸ βουνὸ
 τὸ κῦμα τὸ ἀγριωμένο
 καὶ σπάζει, λύνει σὲ ἀχνὸ
 στὸ βράχο τὸ σιδερωμένο.

Καὶ ἀποσύρεται μὲ βιά
 καὶ ὡς σπῆς ρίζαις φανερώνει
 τὴ φυκισμένη ἀκρογιαλιά,
 καὶ χύνεται, τὴν ξαναχώνει.

Σφυρίγματα, ρουχαλιτὰ
 ἀκούονται μὲς στὰ ρουκούνια,

ποῦ ξεφυσσοῦνε δυνατά,
 σὰν δράκου φλογερά ρουθούνια.

Τί μουσική! τί μυρολόγι!
 θαρρεῖς διαβόλων σκυλολόγι
 μὲς στὰ κουφώματα κτυποῦνε,
 καὶ ὄργαν' ἄγρια φυσσοῦνε.

Σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἀγῶνα,
 ποῦ γίνεται στὴν ἐρημιά,
 ψυχὴ δὲν παραστέκει μιά!
 τὰ σύννεφα περνοῦνε μόνα

Καὶ μὲ κατάμαυρο φτερο
 τὸν ἴσκιο βιαστικὸ ξαπλόουν,
 καὶ στοῦ πελάγου τὸν ἀφρὸ
 τὰ ὄρνεια κράζουν καὶ μαλόουν.

Στέκουν θεόρατα γκρεμνά,
μυριότροπα, καὶ ζωωμένα,
καὶ τὰ στολίζουνε σπανὰ
κλαδιὰ χλωμὰ κ' ἄρρωστημένα.

Τὰ μάγουλά των τὰ πλατειά,
τραχηλά, ἀγριοκοκκινίζουν,
καὶ ρίπτουν φλογερὴ ματιὰ
στὰ κύματα ποῦ τὰ ραντίζουν.

Στῆς γλίστραις, ὅπου συνειθίζουν
κατοίκια μόνον νὰ πατοῦν,
καὶ ὄρνεια ἄγρια πετοῦν
καὶ τῆς φωληαῖς των ἐκεῖ κτίζουν,

Στὰ ὕψη 'κεῖ τὰ κρεμαστὰ
ἄνθρωπος ἔξαφνα προβάλλει
καὶ καταβαίνει ἀγάλι 'γάλι,
καὶ προχωρεῖ συρτὰ συρτὰ.

'Αγριωμέν' εἶν' ἡ ματιὰ του,
κίτρινη σὰν τοῦ γερακιοῦ,
σαλεύει ἀγέρας τὰ μαλλιά του,
σὰν πλοκαμούς τοῦ κταποδιοῦ.

Σύρνεται, μόλις ἀνασαίνει·
τώρα τὸ πόδι τὸ γυμνό,
χονδρόδερμος κολλᾷ, βυζαίνει
σὸ ἀφιλόξενο γκρεμνό.

Τώρα τὸ χέρι του ξαπλόνει
κ' ἀδράχνηται τρεμουλιασὸ
ρίζα ἀπ' ἄγριο φυτό,
ποῦ 'κεῖ σὰν φίδι ξετρυπώνει.

Εἶνε παιδί ! μὲ καταφρόνια
'μπιστεύεται καὶ ἀπονια
τὰ τρυφερὰ δεκάξη χρόνια
ἐκεῖ σὸ βράχο τὸ φονῆ.

Μέσα στοῦ βράχου τὴν ἀγκάλη,
ὅπου ἀμέτρητη ξαπλόνει,
φαίνεται 'ἐκεῖνος σὰν μεγάλη
ἀράχνη μαύρη ποῦ τσιγκρόνει.

Σὲ τόσο ὕψος δὲν δειλιάζει·
πέτρινη ἔχει τὴν καρδιά,
καὶ τὴ ζωὴ του θυσιάζει
γιὰ ἓνα πάθος—μιὰ φωληά !

Νά ! φθάνει· βαρειοανασαίνει,
κρυφοκυττάζει στὴ φωληά·
πετιέτ' ἡ μάννα τρομασμένη,
ὅπου ζεσταίνει τὰ πουλιά !

Καὶ τριγυρνᾷ, γυρνᾷ, θρηνεῖ,
τρομάζει νάλθη στὰ μικρά,
νὰ φύγη μακρὰ πονεῖ,
γυρνᾷ, θρηνεῖ λυπητερά.

Μὲ τῶνα χέρι του φουκτόνει
μιὰ ρίζα· δυνατὰ κρατεῖ·
ἀλλὰ ἐκεῖ ὅπου πατεῖ,
εἶναι ὁ βράχος σὰν ἀκόνη.

Καθὼς πετάχτηκ' ἡ μητέρα,
Ξιππάσθηκε καὶ ξεγλυστρᾷ,
καὶ κοπιάζει, σπαρταρᾷ
καὶ κρέμεται εἰς τὸν ἀγέρα.

Χάνει τὸ θάρρος ! τρεμουλιάζει,
τὸ πόδι τρέμει, προσπαθεῖ
νὰ βρῆ ἀρμό, νὰ στηριχθῆ·
ἡ ρίζα τρίζει, ἀργὰ σπάζει !

Σὰν τὸ σουδάρ' εἶναι χλωμός,
κούος ἰδρῶς τὸν περιχεῖ,
εἶν' ἡ καρδιά του 'νας παλμός,
κρατεῖ στὰ δόντια τὴ ψυχῆ.

Ἡ μάννα τῶν πουλιῶν φωνάζει,
τὰ χάλαρα ἀντιλαοῦν,
ψηλά τὰ σύννεφα κυλοῦν,
τὸ περιγιάλι κάτω βράζει.

Ἐξαφνα κράκ! ἡ ρίζα σπᾶ!
ὦ, τί φρικτὴ φωνὴ ἐχύθη,

φωνή, ὅπου παγώνει στήθη!
ἡ ἄβυσσος ἀντικτυπᾶ.

Στῆς πέτραις σωροβλιαστός,
αἱματωμένος καὶ κομμάτια,
ἀγνώριστος καὶ εἰς τὰ μάτια
τῆς μάννας, κοίτεται αὐτός.

Ἐν Σίφων. Αὐγούστος τοῦ 1884.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

Φίλτατέ μοι κ. Ι. Ἀρσένη,

Μέσα ἔς τὴν τόση ποικιλίᾳ
Τῆς λατρευμένης μου Σ τ ο ἄ σ ο ο υ
Ὶίξε κι' αὐτὴ τὴν ἀσχημία
Ἡ φύλαχτη γιὰ ἄλλη δουλιὰ σου.

Μ᾽ ἐκείνη μαθημένο!

Ὁ πρῶτος μου καϊμός, ἡ Ἀνιώ, μὲ κλαίει,
Πῶς συχναλάζω εἰκῶνες τοῦ ἔρωτά μου,
Φαρμάκι ἀφ' τὸ γλυκὸ τῆς στόμμα Ὶέει
Γιὰ ἐκείναις ποῦ ἐσπλαχνιοῦνται τὴν ματιὰ μου.
Συχνὰ μ' ἐν ἄγριο χαμογέλοιο λέει
Πῶς μοιάζει μὲ ἀνεμόμυλο ἢ καρδιά μου,
Λέει ποῦναι Album, πίνακας, τραπέζι,
Κι' ὅποιας τῆς κάνει, κάθεται καὶ παίζει.

Καὶ ἔχει ἄδικο ἢ ζηλιάρα ποῦ μὲ βρίζει·
Ἄν τῆς καρδιάς μου ἢ θερμὴ τῆ θυμόνει,—
Τὸ αἴτιο μόνη ἐκείνη τὸ γνωρίζει
Ὅπου ἔστριψε τοῦ νοῦμου τὸ τιμόνι.
Παράξενο ζουρλὸς ἂν παιδιαρίζῃ;
Ἄν θέλω ἀγάπη ἐγὼ κι' ὁ τύφος χιόνι;
Παράξενο ἂν, μ' ἐκείνη μαθημένο
Κυττάζω χίλιας—δυὸ καὶ δὲν χορταίνω;